

Τεύχος 24, Ιούνης 2010
χωρίς αντίτιμο
Εκδίδεται από
το ελευθεριακό στέκι
"Πικροδάφνη"

Αγ. Βασιλείου & Π.Π. Γερμανού 22
Μπραχάμι
Τ.Θ. 72086 Τ.Κ.16310
www.steki-pikrodafni.gr
steki_pikrodafni@yahoo.gr

★ Τα κείμενα που δημοσιεύονται στο
"νήριον" μπορεί να μην είναι πάντα
αποτελεσμα συλλογικής συμφωνίας,
ωστόσο την ευθύνη δημοσίευσής τους
φέρει η συνέλευση του στεκιου

Ας γίνουμε η κρίση τους

Όσο περνούν οι μέρες ο όρος «κρίση» γίνεται ολοένα και πιο κυρίαρχος στο λεξιλόγιο εξουσιαστών κι εξουσιαζόμενων. Βέβαια, με το πέρασμα των ημερών γίνεται ολοένα και πιο καταφανές στους τελευταίους το τι σόι κρίση είναι αυτή, το τι εννοούν οι πρώτοι ως επιδίωξη «ξεπεράσματος της κρίσης» και το τι συνεπάγονται οι σχετικοί χειρισμοί των «από πάνω» για τη ζωή των «από κάτω». Γίνεται επίσης ξεκάθαρο πλέον ότι η «σωτηρία της εθνικής οικονομίας» δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ένας στόχος κάτω από τον οποίο θα συστρατεύονταν οι δύο προαναφερόμενες κατηγορίες του πληθυσμού. Ίσα-ίσα, αποτελεί ένα καίριο σημείο ρήξης ανάμεσά τους. Ένα μεγάλο μέρος των πλέον καλόπιστων ή τέλος πάντων ένα κρίσιμο μέρος του κόσμου που ακόμα και μετά από τόσες και τόσες απογοητεύσεις επέμενε να εμπιστευεται – έστω και κριτικά – τους εκπροσώπους της πολιτικής ελίτ αλλά και το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα, αρχίζει να αναθεωρεί. Άλλωστε, η όποια κρίση υπάρχει, σαφώς και δεν περιορίζεται στο «οικονομικό» ζήτημα. Αντίθετα, έχει τόσο σοβαρές πολιτικοκοινωνικές πτυχές, που πλέον η τάση της συνολικής αμφισβήτησης του συστήματος ολοένα και διαχέεται στις τάξεις των «από κάτω».

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, άξιος εκφραστής των συμφερόντων της κυρίαρχης ελίτ, συνεπικουρούμενη από τις κυρίαρχες πολιτικοοικονομικές δυνάμεις του τόπου (βλ. ΝΔ, ΛΑΟΣ, τράπεζες, αφεντικά,...) αλλά και εκτός αυτού (βλ. ΕΕ, ΔΝΤ,...) ολοένα και οξύνει τη βάρβαρη επίθεσή της προς την κοινωνία. Περικοπές σε μισθούς, επιδόματα και συντάξεις, αλλά και σε κοινωνικές υπηρεσίες, περαιτέρω ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, ιδιωτικοποιήσεις, νέα φορολογικά μέτρα (εις βάρος των «αδυνάτων»), αντιδραστική αναμόρφωση του ασφαλιστικού,... Κατακτήσεις ενός ολόκληρου αιώνα χάνονται κάτω από ένα καθεστώς «έκτακτης ανάγκης». Και είναι ξεκάθαρο ότι και νέα και ακόμα πιο δυσχερή μέτρα αναμένεται αργά ή γρήγορα να έρθουν. Όπως είναι καταφανές και το ότι, αντίθετα με τα όσα διατείνεται η κυβέρνηση, τα μέτρα αυτά δε θα έχουν προσωρινό χαρακτήρα. Ουσιαστικά πρόκειται για ένα συνολικό εγχείρημα ανασυγκρότησης του ελληνικού καπιταλισμού. Για τη δημιουργία ενός ευνοϊκότερου περιβάλλοντος για την επιχειρηματικότητα σε βάρος βέβαια των εργαζομένων και όσων θα βρεθούν στην ολοένα και πολυπληθέστερη κατηγορία των ανέργων. Η επιβίωση σε ένα εκ φύσεως σύστημα εκμετάλλευσης καθίσταται ολοένα και πιο δυσχερές.

Ωστόσο, όπως φαίνεται, η πολυπόθητη κοινωνική συναίνεση απέναντι στους παραπάνω σχεδιασμούς δεν είναι και τόσο δεδομένη. Μεγάλο μέρος όσων καλούνται να υποστούν τις συνέπειες, φαίνεται διατεθειμένο να μη μείνει απλά στη έκφραση αγανάκτησης και απόγνωσης και να σικτιρίζει την ώρα και τη στιγμή που και πάλι τους εμπιστεύτηκε, αλλά να μετουσιώνει τη δίκαιη οργή του σε αγώνα για την ανάσχεση της επίθεσης αυτής, για την υπεράσπιση της ζωής και της αξιοπρέπειας τους. Η μαζική και μαχητική συμμετοχή στις γενικές απεργίες με αποκορύφωμα αυτής της 5ης Μάη, για την οποία θα γίνει εκτενέστερη αναφορά και στη συνέχεια, φαίνεται να συνηγορεί ως προς αυτό.

Η αντίδραση του κράτους απέναντι σε μια τέτοια κατάσταση δεν είναι άλλη από την ένταση της καταστολής. Η επιθετικότητα που εξ αρχής εκδηλώθηκε από τις κάθε είδους «ορδές του Χρυσοχοίδη» προς όσους αντιστέκονται ολοένα και οξύνεται. Τα ΜΑΤ, είτε με τη διευρυμένη χρήση χημικών είτε με τις ωμές τους επιθέσεις επιδιώκουν να διαλύουν τις μαζικές πορείες και συγκεντρώσεις, προχωρώντας σε μαζικές συλλήψεις

και προσαγωγές. Στη συνέχεια, μέσω των στημένων κατηγορητηρίων κρατάνε σε ομηρία τους αγωνιστές. Χαρακτηριστική ως προς αυτό υπήρξε και η πολυήμερη προφυλάκιση του διαδηλωτή Μάριου Ζ., ο οποίος κάτω από την πίεση του κινήματος αλληλεγγύης που αναπτύχθηκε αφέθηκε τελικά ελεύθερος. Μάλιστα, οι δυνάμεις των ΔΕΛΤΑδων ολοένα και πιο συχνά εφορμούν με τις μηχανές τους πάνω στα μπλοκ των διαδηλωτών. Στα πλαίσια της προσπάθειας κατατρομοκράτησης των αγωνιζόμενων φτάσαμε στο σημείο να γίνουν δεκάδες αναίτιες προληπτικές προσαγωγές και εκτεταμένη εξακρίβωση στοιχείων σε άτομα που συνέρεαν προς την απεργιακή πορεία της 20ης Μάη, από ένστολους και μη που είχαν στρατοπεδεύσει ακόμα και έξω από τους χώρους διαφόρων πολιτικών οργανώσεων. Επίσης, όπως αναλύεται εκτενώς και στη συνέχεια, είναι ξεκάθαρη και η επιδίωξη τους να επιτύχουν κι ένα καίριο χτύπημα και στον αναρχικό-αντιεξουσιαστικό χώρο.

Απέναντι σε αυτήν την πραγματικότητα ο ρόλος των κυριάρχων και - να μην το ξεχνάμε - διαπλεκόμενων ΜΜΕ αναβαθμίζεται. Γίνονται πλέον επί της ουσίας βασικοί φορείς της επιβολής των προαναφερόμενων μέτρων και βέβαια και της διάχυσης του φόβου, που καθίσταται απαραίτητος για την αποδοχή τους. Μεταφέρουν σχεδόν αποκλειστικά και άμεσα ή έμμεσα προασιζονται το λόγο και την πράξη της εξουσίας, σπεύδοντας να μας διαβεβαιώσουν ότι δεν υπάρχει άλλος δρόμος και να «συνεφέρουν» όσους τολμούν να αντιστέκονται. Μάλιστα, φτάνουν και στο σημείο να λοιδορούν τους απεργούς, κατηγορώντας τους ότι δε συστρατεύονται στον αγώνα για το κοινό καλό, τη «διάσωση της εθνικής οικονομίας», παραμελώντας βέβαια να διευκρινίσουν ότι ως «κοινό καλό» αναγνωρίζουν τα συμφέροντα των αφεντικών τους. Και βέβαια μέσα από τα κατασκευασμένα τρομοσκήρια στα οποία με ιδιαίτερο ζήλο συμμετέχουν επιχειρούν να αποπροσανατολίσουν τον κόσμο από τα πραγματικά του προβλήματα και παράλληλα να βάλουν στο περιθώριο μεγάλα τμήματα όσων εξακολουθούν να αντιστέκονται.

Και από την άλλη, όσοι αποφασίζουν να αντιδράσουν διαπιστώνουν ότι έχουν να αντιμετωπίσουν επιπλέον και μια γραφειοκρατική συνδικαλιστική ηγεσία, που το μόνο που μπορεί να εξασφαλίσει είναι αποσπασματικοί αγώνες για την «τιμή των όπλων» και την πολυπόθητη για το καθεστώς κοινωνική ειρήνη, αλλά κι ένα κομματικοκεντρικό συνδικαλισμό, που βάζει ξεκάθαρα όρια στις πρακτικές αλλά και στα προτάγματα του αγώνα.

Δίχως αμφιβολία, όσο και αν ο λόγος μας και η πρακτική μας είναι διαχρονικά σε σύγκρουση με το ρόλο των εξουσιαστών, των αφεντικών, των κυριάρχων ΜΜΕ, των δυνάμεων καταστολής, των εργατοπατέρων, των κομματικών μηχανισμών και όλου του κακού συναπαντήματος, τόσο η επίθεση που δεχόμαστε τον τελευταίο καιρό όσο και οι αντιστάσεις που ορθώνουμε βρίσκονται σε μία κρίσιμη καμπή. Οπότε, οφείλουμε να συνεχίσουμε με ακόμα μεγαλύτερο πείσμα και αφοσίωση, προτάσσοντας ολοένα και πιο δυναμικά την αυτοοργάνωση, την αλληλεγγύη και την άμεση συλλογική δράση, τον αγώνα μας για να πάρουμε τη ζωή μας στα χέρια μας.

Για την «πρωτοβουλία εργαζομένων-ανέργων από Μπραχάμι και γύρω περιοχές»

Στον καιρό της κρίσης ή με άλλα λόγια απέναντι στην ολοένα και εντεινόμενη επιθετικότητα του κεφαλαίου και του κράτους και των συνοδοιπόρων αυτών (βλ. ΕΕ, ΔΝΤ,...) το κύριο ζήτημα που πρέπει να απασχολεί όσους δέχονται την εν λόγω επίθεση είναι το πώς θα στήσουν ανάχωμα σε αυτήν και παράλληλα το πώς θα θέσουν τις βάσεις για να περάσουν στην αντεπίθεση.

Ένα κύριο μέτωπο δράσης που θεωρούμε ότι πρέπει να αναπτυχθεί, ως αναπόσπαστο άλλωστε κομμάτι του συνολικότερου αγώνα στον οποίο συμμετέχουμε, είναι και αυτό της αυτοοργανωμένης και μαχητικής συλλογικής δράσης σε τοπικό επίπεδο. Η δημιουργία με άλλα λόγια ενός «εδάφους» όπου θα συναντιούνται ισότιμα εργαζόμενοι, άνεργοι, αυτοί που καλούνται να υποστούν τις συνέπειες της κρίσης και ιδιαίτερα των «προσπαθειών για το ξεπέρασμα

της». Όπου θα γίνεται ευχερέστερη η συνειδητοποίηση της κοινής ρίζας των προβλημάτων τους και της κοινής τους θέσης στη συνθήκη της εργασίας και μέσα στο ίδιο το

Πόσοι αστυνομικοί χρειάζονται για να «προστατέψουν» μια γειτονιά;

Τον τελευταίο καιρό, η αστυνομοκρατία στους δρόμους των γειτονιών μας έχει ξεπεράσει κάθε προηγούμενο. Άντρες και γυναίκες των ομάδων Δίας και Δέλτα τριγυρνούν σε τακτική βάση στους δρόμους και στις πλατείες, φέρνοντας με την παρουσία τους συνειρμικά στο νου του κόσμου συμμορίες με μηχανές και έχοντας συνήθως ένα προκλητικό ύφος. Αυτή η μορφή αστυνομικής παρουσίας χρησιμοποιεί ως δικαιολογία το όντως υπαρκτό πρόβλημα της συνεχούς αύξησης της εγκληματικότητας.

Όμως η αύξηση των κλοπών και γενικότερα του μικροεγκλήματος στις γειτονιές -που ορισμένες φορές μπορεί να οδηγήσει και σε κάποιο τραγικό γεγονός- δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί με την αστυνομοκρατία. Η μιζέρια, η έλλειψη φράγκων, η ανεργία και το χάλι που υπάρχει στους χώρους της δουλειάς αποτελούν βασικές παραμέτρους για την αύξηση της εγκληματικότητας. Όλο και περισσότεροι ξένοι και ντόπιοι προσπαθούν να επιβιώσουν μέσα από τέτοιες «ιστορίες», αδυνατώντας ή αδιαφορώντας να δουν πως οι πραγματικοί υπαίτιοι αυτής της μιζέριας βρίσκονται στα κτίρια των υπουργείων, των τραπεζών και των μεγάλων επιχειρήσεων και όχι στο σπίτι που θα διαρρήξουν. Κι αν τα κλεφτρόνια δεν κάθονται να το σκεφτούν αυτό μία φορά, ορισμένοι «νοικοκυραίοι» σπεύδουν, με την πρώτη ευκαιρία, να θεωρήσουν πως κυνηγώντας κανά μετανάστη συμβάλουν στην αποφυγή της «αποεθνοποίησης» της Ελλάδας. Κι όλα αυτά τη στιγμή που οι κυβερνώντες απαιτούν να υποδουλωθούμε στις ορέξεις του ΔΝΤ, των ευρωπαϊκών αφεντικών και -πάνω απ' όλα ασφαλώς- των ντόπιων διαχειριστών της εξουσίας και του χρήματος.

Ξέρει λοιπόν το κράτος να γεμίζει τις γειτονιές με περιπολίες της αστυνομίας για να εμπεδώνεται το «αίσθημα της ασφάλειας». Και ρωτάμε: στην Ομόνοια, για παράδειγμα, όπου υπάρχουν άπειροι μπάτσοι και κάμερες, έχει αλλάξει τίποτα στη γκετοποίηση που επικρατεί;

Όταν οι άνθρωποι αφήνουν ξεκλείδωτες τις πόρτες των σπιτιών και τα παιδιά ελεύθερα να παίξουν στους δρόμους, αυτό δεν γίνεται γιατί υπάρχουν παντού αστυνομικές περιπολίες. Γινόταν γιατί οι άνθρωποι είχαν τουλάχιστον ένα πιάτο φαί να φάνε κι ένα κεραμίδι να κοιμηθούν, γινόταν γιατί λειτούργουσε η έννοια της ασφάλειας μέσα από την αλληλεγγύη στην καθημερινή ζωή της γειτονιάς, γινόταν γιατί σ' αυτήν την υπόθεση δεν εμπλέκονταν οι τράπεζες με τα δάνειά τους και το κράτος με τους μπάτσους του.

Θεωρούμε απαράδεκτο για μία κοινωνία να αποδέχεται την προπαγάνδα του κράτους ότι πρέπει να μειώσει το έλλειμά του περικρίπτοντας μισθούς, επιδόματα, συντάξεις και θέσεις εργασίας από τομείς όπως η υγεία και η παιδεία και την ίδια στιγμή να προσλαμβάνει χιλιάδες σύγχρονους πραιτωριανούς για να καθαίνει μηχανάκια και να πουλάει μούρη και εξουσία στους δρόμους και στις πλατείες, μπροστά στα μάτια των παιδιών.

Η έντονη παρουσία της αστυνομίας στους δρόμους στοχεύει πάνω απ' όλα να εκφοβίσει όσους αντιστέκονται μοιράζοντας ένα κείμενο, κολλώντας μία αφίσα ή κάνοντας μία συγκέντρωση και προσπαθούν να αποτρέψουν στους υπόλοιπους τη σκέψη να αντισταθούν. Κάθε σημείο που μπορεί να αποτελέσει αναφορά για το δυνάμωμα της αντίστασης στην τρομοκρατική τους πολιτική, την οποία εξαγγέλουν κάθε βράδυ οι συνεργάτες τους δημοσιογράφοι, αποτελεί γι' αυτούς βασικό στόχο. Γι' αυτό και στις γειτονίες μας, όπου η ύπαρξη τέτοιων κινήσεων αντίστασης έχει δυναμώσει μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, η αστυνομοκρατία είναι καταφανής.

Βγαίνουμε από τα σπίτια μας, συζητάμε, συμπράτουμε, δεν συνεργαζόμαστε με αυτούς τους ξεδιάντροπους που πληρώνονται για να φυλάνε τα συμφέροντα των αφεντικών. Η δική μας και μόνο αυτοοργάνωση στις γειτονίες θα τις περιφρουρήσει από κάθε πραγματικό φόβο, βασιζοντας τις ζωές μας σε σχέσεις αλληλεγγύης και εμπιστοσύνης.

(κείμενο που κυκλοφόρησε από το στέκι σε πλατείες του Μπραχμίου και των γύρω περιοχών)

Έκδοση μουσικής συλλογής από την '(ΥΠΟ)ΚΡΟΥΣΗ'

«Είναι η ύπαρξη μιας αυτοοργανωμένης συλλογικότητας με αλληλέγγυες σχέσεις και όρεξη για δράση, όπου ο καθένας νιώθει ότι αξίζει να ονειρεύεται,

πλασιωμένος από ανθρώπους που συνήθιζαν να πραγματοποιούν οι ίδιοι τα όνειρά τους. Είναι αυτά τα όνειρα που γενούν ιδέες πρωτότυπες, που όταν συλλογικοποιούνται και αγκαλιάζονται απ' τους υπόλοιπους, γίνονται χειροπιαστές και πιο εύκολα πραγματοποιήσιμες. Έτσι λοιπόν, μια ιδέα ενός από μας οδήγησε σε αυτό που κρατάς στα χέρια σου και ακούς στα αυτιά σου. Ένα οπτικοακουστικό ντοκουμέντο 2 ημερών, 6 μπαντών και άλλων ατόμων, που αποτυπώνουν ζωηρά τις διαθέσεις τους μέσα σε ένα μουσικό στούντιο. Αυτοοργανωμένες μπάντες, σε ένα αυτοοργανωμένο στούντιο που έχουν φτιάξει και χρησιμοποιούν οι ίδιες, μέσα σε ένα αυτοοργανωμένο στέκι.»

* Απόσπασμα του κειμένου που συνοδεύει το cd.

Οι ηχογραφήσεις πραγματοποιήθηκαν το πρώτο σαββατοκύριακο του Απριλίου και το cd διατίθεται ήδη από το στέκι και άλλους αυτοοργανωμένους χώρους σε όλη την Ελλάδα. Συμμετέχουν: Grain, Indico, Μεθυσμένα Ξωτικά, Bad Luck, Utopia. Άτυπη παρουσίαση της συλλογής θα πραγματοποιηθεί στο 3μερο του Ασυρμάτου, όπου θα παίξουν ζωντανά κάποιοι από τις εν λόγω μπάντες.

(ΥΠΟ)ΚΡΟΥΣΗ

Ανοιχτή συλλογικότητα έκφρασης και δημιουργίας από το ελευθεριακό στέκι Πικροδάφνη.

σύστημα, αλλά και των κοινών τους επιδιώξεων και της δύναμης που έχουν στα χέρια τους. Όπου θα αποφασίζουν συλλογικά και αδιαμεσολάβητα το πώς θα ορθώσουν τις αντιστάσεις τους. Όπου θα καλλιεργούνται οι δεσμοί αλληλεγγύης και όπου η αλληλοβοήθεια θα αποσπά ολοένα και περισσότερο χώρο από τη λογική του ατομικού βολέματος και του «πατήματος επί πτωμάτων». Όπου θα επιτυγχάνεται το ξεπέρασμα της συντεχνιακής λογικής στη χάραξη του διεκδικητικού πλαισίου, όπου με άλλα λόγια θα συνδέεται το «εργατικό» ζήτημα με το ευρύτερο «κοινωνικό».

Η παραπάνω λογική δράσης βρέθηκε στο επίκεντρο και της εκδήλωσης της Ανοιχτής Λαϊκής Συνέλευσης Αγίου Δημητρίου με θέμα την «αυτοοργάνωση εργαζομένων-ανέργων σε τοπικό επίπεδο», η οποία πραγματοποιήθηκε στις 28 Απριλίου στο δημαρχείο του Αγίου Δημητρίου. Κατά την εν λόγω εκδήλωση, η οποία έλαβε συνελευσιακό χαρακτήρα, έπεται από μία κατάθεση απόψεων για τη φύση της κρίσης και μεταφορά εμπειριών από εργασιακούς χώρους, κατατέθηκαν και διάφορες προτάσεις για ανάληψη δράσης, για κάποιες από τις οποίες είχε ήδη γίνει σχετική συζήτηση και στις συνελεύσεις που είχαν προηγηθεί.

Ανάμεσα τους αναφέρουμε εδώ τη δημιουργία μιας τοπικής εργατικής λέσχης, η οποία θα αποτελέσει κι ένα κύριο σημείο αναφοράς για την επιδιωκόμενη συνάντηση, όπως αυτή περιγράφηκε παραπάνω, καθώς και την πρόταση για συγκρότηση ενός τοπικού σωματείου εργαζομένων-ανέργων στο οποίο θα εγγράφονται ως μέλη όσοι διαμένουν – εργάζονται – δραστηριοποιούνται στο Μπραχμί και στις γύρω περιοχές και θα αποτελέσει ένα ακόμα χρήσιμο εργαλείο για την ουσιαστική συμμετοχή στους εργατικούς αγώνες.

Επίσης, ως μια έμπρακτη συνέχεια της συνάντησης αυτής στο δημαρχείο προέκυψε η «πρωτοβουλία εργαζομένων-ανέργων από Μπραχμί και γύρω περιοχές» η οποία και κάλεσε σε δύο προσυγκεντρώσεις στο μετρό της Δάφνης κατά τις δύο πρόσφατες γενικές απεργίες (5/5 & 20/5) και συγκρότησε μπλοκ στις αντίστοιχες κεντρικές απεργιακές πορείες που με πανό όπου αναγραφόταν «ΚΑΤΑΡΓΟΥΜΕ ΚΑΘΕ ΣΥΜΒΑΣΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ» κινήθηκε πλάι σε άλλα

μπλοκ εργατικών σωματείων βάσης και συγγενικών εχρηρμάτων που προωθούν την αυτοοργάνωση εργαζομένων-ανέργων.

Για τις συναντήσεις της «πρωτοβουλίας» κατά τις οποίες συζητιούνται και συναποφασίζονται οι δράσεις της και βέβαια το ζήτημα της δημιουργίας της εργατικής λέσχης και του τοπικού σωματείου μπορείτε να ενημερώνεστε από το ιστολόγιο της Ανοιχτής Λαϊκής Συνέλευσης katadimadim.blogspot.com

Λίγα λόγια για την πορεία της 5/5, για το θάνατο των 3 εργαζόμενων και για τη συνεχιζόμενη επίθεση κράτους και αφεντικών στα δικαιώματά μας

Την Τετάρτη 5 Μαΐου πραγματοποιήθηκαν σε όλες τις πόλεις της Ελλάδας μεγαλειώδεις συγκεντρώσεις και πορείες ενάντια στα μέτρα που λαμβάνονται για την “αντιμετώπιση” της κρίσης. Στην Αθήνα συγκεντρώθηκαν δεκάδες χιλιάδες κόσμου, αναφορές ανεβάζουν τον αριθμό στις 200.000 και περισσότερο. Στην ουσία οι 2 ξεχωριστές συγκεντρώσεις της ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ και του ΠΑΜΕ έγιναν μία. Ο κόσμος ήταν πυκνότερος από την Αλεξάνδρα, σε όλη την Πατησίων μέχρι την Ομόνοια και την Αιόλου. Όλοι μιλάνε για τη μεγαλύτερη διαδήλωση τουλάχιστον τα τελευταία 20 χρόνια. Για όλους όσοι βρεθήκαμε εκείνη την μέρα στο δρόμο ήταν εύκολα αναγνωρίσιμη στην ατμόσφαιρα η αίσθηση ότι σήμερα σπάει η βιτρίνα της συναίνεσης. Ότι σήμερα δηλώνεται βροντερά από τον κόσμο της εργασίας και της επιβίωσης το “μέχρι εδώ”. Μέχρι εδώ με την προσπάθειά κράτους και αφεντικών να δομήσουν την εθνική συναίνεση για την περαιτέρω επίθεση σε κατακτήσεις της τάξης μας. Στο όνομα μιας κρίσης που δημιουργήθηκε από τράπεζες και επενδυτικές εταιρείες και συντηρήθηκε από το μοντέλο ανάπτυξης που εφαρμόζεται ανελλιπώς στην Ελλάδα από τις αρχές της δεκαετίας του 90 (βλέπε ONE, συμμετοχή στο ευρώ, Ολυμπιακοί, Σημιτικός εκσυγχρονισμός, επενδύσεις-κλοπή των διαθεσίμων των ταμείων, κλπ). Ήταν διάχυτη η αίσθηση ότι όλοι οι συμμετέχοντες ήθελαν δράση. Ότι δεν θα αρκούσαν σε έναν υγιεινό περίπατο. Ότι το σύνθημα “να καεί, να καεί, το

μπουρδέλο η βουλή”, ίσως ήταν όχι απλό σύνθημα, αλλά υπόσχεση δράσης. Και πράγματι η πορεία ήταν μαχητική. Οι επιθέσεις των ΜΑΤ από την αρχή της πορείας ήταν απροκάλυπτες. Ψέκασμα και χτυπήματα σε όλο το μήκος της Σταδίου. Όμως ο κόσμος δεν μάσαγε. Κρατούσε τις γραμμές του, προσπαθούσε να διώξει τους μπάτσους, συνέχιζε τα συνθήματα, πέταγε πέτρες και άλλα αντικείμενα για να αποκρούσει τα χτυπήματα τους. Αυτό που περιγράφουμε εντάθηκε ακόμα παραπάνω στο Σύνταγμα. Καθώς τα μπλοκ φτάνανε εκεί, έγιναν προσπάθειες για να φτάσει κόσμος μέχρι τον προαύλιο χώρο της βουλής. Οι επιθέσεις των μπάτσων γίνονται πλέον εγκληματικές (υπάρχουν αναρίθμητες μαρτυρίες για πέταγμα χειροβομβίδων κρότου-λάμψης και χημικών όχι απλά μέσα στο πλήθος, αλλά πάνω σε σώματα και κεφάλια διαδηλωτών). Η πορεία στην ουσία γεμίζει όλη τη Σταδίου, την Πανεπιστημίου και τη Βασιλίσσης Όλγας. Οι μπάτσοι, με διαδοχικές επιδρομές, προσπαθούν να αδειάσουν τον κόσμο από το Σύνταγμα. Είναι απλώς αδύνατο. Ο κόσμος με τη μία ανασυντάσσεται, πετάει μολότοφ και πέτρες ως το απαραίτητο μέσο για να πετύχει τους σκοπούς του, βάζει φωτιά σε κάδους. Όσοι κατεβαίνουν την Πανεπιστημίου, στρίβουν στα στενά ώστε από Σταδίου να ξαναβρεθούν πίσω. Είναι πράγματι μία συγκλονιστική μάχη που διαρκεί ώρες, ένα στιγμιότυπο του κοινωνικού και ταξικού πολέμου που τελευταία έχει οξυνθεί.

Και σε αυτό το σημείο πέφτει ως βόμβα η είδηση. 3 άνθρωποι νεκροί. οι: Παρασκευή Ζούλια, 35 ετών, Αγγελική Παπαθανασοπούλου, 32 ετών και Επαμεινώνδας Τσακάλης, 36 ετών.

Ο θάνατος των τριών αυτών ανθρώπων πάγωσε εκείνο το μεσημέρι όλους όσους βρίσκονταν στους δρόμους και δεν είχαν καμία διάθεση να τους αφήσουν προσπαθώντας να διατηρήσουν με συγκρουσιακές διαθέσεις την πολιορκία της βουλής. Οι κοινοβουλευτικοί εντολοδόχοι της αστικής δημοκρατίας, κλειδαμπαρωμένοι στο κτίριο του κοινοβουλίου, έσπευσαν, πριν ακόμα βγει επίσημη ανακοίνωση από την πυροσβεστική και την αστυνομία για τον θάνατο των τριών υπαλλήλων, να εκμεταλλευτούν το τραγικό αυτό συμβάν κηρύσσοντας άρον-άρον ενός λεπτού σιγή. Η εκμετάλλευση αλλά και η ύβρις απέναντι στους τρεις νεκρούς από την πλευρά των αφεντικών δεν σταμάτησε εδώ. Πέρα απ’ όλες τις γνωστές ευθύνες (κλειδωμένες πόρτες, υποχρέωση υπαλλήλων να παραμείνουν στο κατάστημα παρά τις περί του αντιθέτου εκκλήσεις τους), όπως γράφουν και κάποιοι σύντροφοι, «είναι το τηλεοπτικό χαμόγελο του Βγενόπουλου καθώς έφτανε στην καμένη του επιχείρηση που συμπυκνώνει όλη την αγριότητα του είδους του, μπροστά στην αποκόμιση κερδών. Πολιτικών αυτή τη φορά. Κερδών που όπως πάντα έχουν άμεση σχέση με την εκμετάλλευση ανθρώπων. Και νεκρών» (Αναρχικοί για την κοινωνική απελευθέρωση, 14/5/2010).

Το ελληνικό κράτος, η αστυνομία του και οι τηλεοπτικοί υπάλληλοι των αφεντικών στα δελτία ειδήσεων ψάχνουν με μανία το αίμα εκείνο που θα ισοφαρίσει το έγκλημα της εν ψυχρώ δολοφονίας του δεκαπεντάχρονου Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου από τον Κορκωνέα και τον συνεργό του. Η ανακάλυψη αδιάστατων δολοφόνων «και από την άλλη πλευρά» θα έρθει να νομιμοποιήσει την αστυνομική ασυδοσία και βαρβαρότητα, σε καιρούς μάλιστα που ο έλεγχος των κοινωνικών αντιστάσεων αποτελεί για το κράτος και τα αφεντικά κομβικό ζήτημα προκειμένου να σώσουν την ίδια τους τη θέση. Το τραγικό αυτό συμβάν στη Marfin -απόρροια μίας βίας ανοργάνωτης, χωρίς καμία ορθολογική στόχευση και με περίσση και ανεπίτρεπτη ελαφρότητα στην εξατομικευμένη, κυνική και μάτσο άσκησης της- ήρθε να αποτελέσει το μεγαλύτερο δώρο για τα αφεντικά στην πιο κρίσιμη στιγμή. Οι «αδιάστατοι δολοφόνοι» βρέθηκαν και στην απέναντι πλευρά και καμία καλοστημένη προβοκάτσια δε θα μπορούσε να τους δώσει τέτοια ευχέρεια ώστε να ξεφύγουν εκείνη την μέρα από την κοινωνική οργή και να οργανώσουν την επικοινωνιακή τους αντεπίθεση τις επόμενες ώρες και μέρες μέσα από τα τηλεοπτικά κανάλια.

Τα τελευταία χρόνια και ιδιαίτερα μετά τη δολοφονία του δεκαπεντάχρονου Αλέξανδρου, η άρση οποιουδήποτε κανόνα «ασφαλείας» για «παράπλευρες απώλειες» αλλά και μία όλο και μεγαλύτερη θολούρα στην επιλογή στόχων είναι χαρακτηριστικά που συναντώνται όλο και συχνότερα. Η έκπτωση μίας ηθικής στάσης, στάσης που απορρέει από την επαναστατική ελευθεριακή αντίληψη, δεν αφορά μια-δύο συγκεκριμένες παρέες αλλά μία ολόκληρη αντίληψη που λοιδορεί οποιαδήποτε πολιτική διαδικασία και προβάλλει την άρνηση οποιασδήποτε συνεννόησης και συνεργασίας σε συλλογικό επίπεδο. Οι κοινωνικές δυναμικές που αναπτύσσονται, με την παράλληλη εξάπλωση της άσκησης βίας στους δρόμους, γίνεται όλο και πιο δύσκολο να είναι διαρκώς και σαφώς προσδιορισμένες από ένα πολιτικό σκεπτικό και μία ηθική στάση, τα οποία απορρέουν από έναν λίγο-πολύ συγκεκριμένο πολιτικό χώρο.

Νομίζουμε πως τα λόγια κάποιων άλλων αυτή τη φορά συντρόφων είναι εδώ πολύτιμα: «είναι παραπάνω από προφανές πως το ζήτημα του ορισμού της κοινωνικής αντι-βίας,

Νέα απ’ τον α-σύρματο vol 3

ιστορικό(για οσους ακομα δεν πηρανε χαμπαρι)

25 Σεπτεμβρίου στο δημοτικό συμβούλιο δημοτική αρχή φέρνει πρόταση του υπουργείου αμυνας σχετικά με την περιφραγμένη εκταση 33 στρεμμάτων που βρίσκεται στον ασύρματο.

Η πρόταση που μοιραζει την εκταση απο 50-50 σε υπουργείο και δημο τους δινει την δυνατοτητα οικονομικης αξιοποιησης μεσα απο εργα "πρασινης" αναπηξης και μιλαει και για κατασκευη στρατιωτικων εγκαταστασεων.Μια πρόταση που δεν ποιθει ουτε καν ολα τα μελοι τις παραταξης του δημαρχου και καταψηφιζετε (12 κατα 11υπερ & 2 λευκα).η ειδηση τις προτασης αργησε να βγει προς τα εξω γιατι ακομα και αυτοι που διαφωνουσαν κραταγανε το στομα τους κλειστο θελοντας το ολο θεμα να μινει μεταξυ τους, στην αιθουσα του δημοτικου συμβουλιου.

Στις 15 Νοεμβριου λοιπον και αφου μαθενονται τα νεα καλειτε απο την ανοικτη λαϊκη συνελευση αγιου δημητριου στο παρκο η πρωτη εκδηλωση-συνελευση με βασικο συνθημα ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΙΣ ΖΩΕΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ που στοχο εχει την ενημερωση αλλα και την απο κοινου δραση των κατοικων εναντια στα σχεδια τους.

Αποφασιζετε η δημιουργια τις ανοικτης συνελευσης για την διεκδικιση του, και αρχιζει να βρισκετε καθε κυριακη στο παρκο για να συζητα και να συναποφασιζει για το θεμα.

Βγαίνουν αμεσα κειμενα,αφισσες που εκθετουν το προβλημα και καλουν τον κοσμο στις συνελευσεις σε μια προσπαθεια να ανοιξει το ζήτημα στην τοπικη κοινωνια. Απο τις πρωτες κουβεντες ο κοσμος εδειξε οχι μονο την δυσαρρεσκια του στην επιμαχη πρόταση αλλα και σε πολλες επιλογες που εχουν κανει κατα καιρους ολες η δημοτικες αρχες που περασαν απο την διοικηση του δημου και αφορουν την διαχειριση των ελευθερων χωρων.Αμεσες ηταν οι παρεμβασεις και στα δημοτικα συμβουλια απαιτοντας ο χωρος να ανοιξει για τους κατοικους και οτι δεν θελει ουτε στρατο, ουτε αλλο τσιμεντο στο χωρο,κινήσεις ομως που αντιμετωπιστηκαν απο τους τοπικους αρχοντες με απαξιωτικο τροπο επιμενο-ντας απο την μερια τους στην πρόταση.

Ετσι ηρθε η ωρα για πιο δυναμικες κινήσεις απο την μερια μας η ωρα να παρουμε την κατασταση πραγματικα στα χερια μας και τον ΠΡΑΣΙΝΟ ΑΣΥΡΜΑΤΟ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΑΝΟΙΧΤΟ να τον κανουμε πραξη εμεις οι ιδιοι.Σε μια απο τις επομενες συνελευσης πεφτει η ιδεα να κοψουμε τα συρματα που μας χωριζουν απο το απαγορευμενο κομ-ματι του ασυρματου χρονια τωρα και να προχωρισουμε σε μια συμβολικη δεντρο-φυτευση.Ετσι και εγινε, στο επομενο ραντεβου αφου εφερε ο καθενας οτι μπορού-σε κοφτες,αζινες,φτιαργια αγοραστηκαν δεντρα, δοθηκε το συνθημα και η "μαχη" ξεκινησε.Ο φρακτης που χρονια ολοκληρα στεκοταν εκει και απαγορευε την εισοδο μας, σε λιγα λεπτα ηταν γεματος τρυπες ο κοσμος αρχισε δειλα να περναι μεσα, κα-ποιοι αρχισαν κατευθειαν το φυτεμα αλλοι

Ξεκίνησαν μια πρώτη ανυχνευση του χώρου, κόσμος που μένει πάνω από 20 χρόνια διπλά στο παρκο περπατήσε για πρώτη φορά εκεί. Οι συναντήσεις μας πλέον γίνονταν από την μέσα μεριά, τα δέντρα αρχισαν να πληθαίνουν όπως και η επίσκεψή μας εκεί, δεν πληθύνανε στο χώρο μόνο τις κυριακές για κουβεντες αλλά και άλλες μερες, για βολτες, να ποτίσουμε τα δέντρα ΜΑΣ, άρχισε σιγα σιγα αυτός ο χώρος να περνει ζωή μέσα από την καθημερινή μας παρουσία. Σε λίγο γεννήθηκε και η ανάγκη ενός κλειστού χώρου, καπου να βάζουμε από κάτω τα κεφάλια μας όταν βρέχει, να αφήνουμε τα εργαλεία μας αφού και αυριο εκεί θα ημασταν να συνεχισουμε. Έτσι πήραμε ένα κτήριο που βρισκόταν εκεί και έγινε το στεκι μας.

Παρουσία στον χώρο είχε και ο δημοσ αφου τα τελευταία χρόνια είχε μετατρέψει μέρος του ασυρματου σε παρανομη χωματερη, παρκιν απορυματοφορων, χαλασμένων οχημάτων και κοντεινερ, νεκροταφειο καδων, εκανε εξυπηρετησεις σε φιλους εργαλαβους να μπορούν εκεί να πετανε χωμα και βραχους απο εσκαφες και ασφα- λικο υλικο καταριπτοντας την δικιολογια- καραμελα οτι η εκταση ανηκει στο υπουρ- γειο οπως και η προταση για τσιμεντοποιη- ση και αυτος δεν μπορεί να κανει κατι για να γίνει παρκο ολοι η εκταση.

Αρχίζει λοιπον μια ακομα αντιδικια, η ανοικτη συνελευση για την διεκδικηση του ασυρματου απαιτεισε αμεσα απο τον δημο να ξεκινήσει εργασίες αποκαταστα- σης στον χώρο και με παρουσία σε αρκετα ακομα δημοτικα συμβουλια με δυναμικο παρών απο τον κοσμο καταφερονται να κερδισουν πολλα απο αυτα(δυστυχως πολ- λα παραμενουν ακομα στα πρακτικα των συμβουλιων).

.....

των μέσων της και του διαχωρισμού της από τον αυτισμό μιας βίας που αδιαφορεί για τις συνέπειες που μπορεί να προκαλέσει, είναι ένα ζήτημα ανοικτό και επείγον. Οτιδή- ποτε άλλο θα σημαίνει την αποδοχή της λογικής των “παράπλευρων απωλειών” που αποτελεί προνόμιο της αστυνομικής φροντίδας και των στρατιωτικών επεμβάσεων του δυτικού ανθρωπισμού - και αυτό είναι ένα από τα λίγα προνόμια που δεν σκοπεύουμε να τους στερήσουμε. Τίποτα δεν αλλάζει αν ο καθένας δεν αντιλαμβάνεται την ατομική του πραγματικότητα μεταξύ πολλών άλλων που επιθυμούν να γκρεμοτσακίσουν την τυραν- νία, τίποτα δεν αλλάζει αν ο καθένας δεν βιώσει την πραγματικότητα του ως μέρος μιας συνολικότερης που αναρωτιέται: “Πώς θα το κάνουμε;”. Η αποτροπή της επανάληψης ενός τέτοιου φαινομένου, είναι ζήτημα που αφορά όλους όσους αγωνίζονται ενάντια στη δολοφονική κανονικότητα του καπιταλισμού» (ego te pronoko, 13/5/2010).

Θεωρούμε ότι είναι αναγκαίο σε κάθε αγώνα, να βρίσκει τη δύναμη και το χρόνο να αναλογίζεσαι πράξεις και λεγόμενα του, ασχέτως της κρίσιμότητας της στιγμής. Τώρα λοιπόν είναι η στιγμή για να μιλήσουμε για τα μέσα και το ηθικό περιεχόμενο του αγώνα. Ως αναρχικοί/αντιεξουσιαστές στοχεύουμε σε μία κοινωνία που θα επικρατούν οι αξίες της αλληλοβοήθειας, του δικαίου, της έλλειψης εκμετάλλευσης και ιεραρχίας, της ισότιμης συμμετοχής όλων, της ελευθερίας σε κάθε έκφανση της ατομικής και συλλογικής ζωής. Θεωρούμε ότι μέσα από την ελεύθερη ανάπτυξη του ατόμου, θα εκφραστεί καλύτερα και ουσιαδότερα η έμφυτη ανάγκη και τάση του για συλλογική κοινωνική ζωή. Μέσα σε αυτές τις κοινότητες ελεύθερα προσερχόμενων ανθρώπων, δίνεται η δυνατότητα για τη μέγιστη αξιοποίηση του δυναμικού του καθένα μας και κατά συνέπεια δίνεται η δυνατό- τητα για τη βέλτιστη οργάνωση της κοινωνίας. Μίας κοινωνικής και οικονομικής ζωής που θα ικανοποιεί και προάγει τις ανάγκες και επιθυμίες της κοινότητας και όχι του κεφαλαίου και των μελών της άρχουσας τάξης. Με το ίδιο ηθικό περιεχόμενο ενδύουμε και τον αγώ- να μας και τα μέσα που χρησιμοποιούμε για αυτό το πρόταγμα. Δεν πιστεύουμε στο “ο σκοπός αγιάζει τα μέσα”. Θεωρούμε ότι πρέπει κάθε στιγμή τόσο ο αγώνας μας όσο και τα μέσα που χρησιμοποιούμε να αντικατοπτρίζουν το ήθος μας και τις αξίες που στοχεύ- ομε. Θεωρούμε ότι στην ουσία ο αγώνας και οι δομές που συμμετέχουμε εκπαιδεύουν εμάς και τους συνοδοιπόρους μας στην ελευθερία και στην υπευθυνότητα που αυτή απαιτεί. Αν αφήνουμε στις συνελεύσεις μας να υπάρχουν αρχηγοί, τότε μάλλον και στην οραματιζόμενη κοινωνία θα διαιωνιστούν οι ιεραρχίες. Αν επιτρέπουμε “παράπλευρες απώλειες” ή αν στις επιθέσεις σε άντρα του καπιταλισμού χτυπάνε και πεθαίνουν αθώα θύματα, τότε η αδικία δεν θα χτυπηθεί ποτέ. Δεν είναι το μέσο που δίνει αξία στον αγώνα. Είναι το ηθικό και αξιακό του περιεχόμενο. Δεν βάζουμε στο ίδιο τσουβάλι μία βόμβα που ανατινάζει αθώους σε γεμάτες αγορές, με τη βόμβα που στοχεύει σε υποδομές του καπιταλιστικού συστήματος. Δεν βάζουμε στο ίδιο τσουβάλι το να κλέβεις 100 ευρώ από το πάμπωχο γείτόνά σου, με το να κάνεις απαλλοτρίωση σε ένα μεγάλο super market και να μοιράζεις τα τρόφιμα. Τα μέσα και οι δομές του αγώνα πρέπει να έχουν σαφή πολιτικό και αξιακό περιεχόμενο και στόχευση. Να εντάσσονται σε μία γενική στρατηγική του αγώνα και να έχουν καλά ορισμένους στόχους χωρίς κανένα περιθώριο για παράπλευρες απώλειες και αθώα θύματα. Ζούμε σε εποχές κοινωνικής ρευστότητας. Παραδοσιακές μορφές συλλογικής δράσης (κόμματα, συνδικάτα) περνάνε στην ανυποληψία. Η ίδια η συνοχή των κοινωνικών σχέσεων διαρρηγνύεται. Απέναντι στην εξατομίκευση και στην προώθηση του Εγώ, πρέπει να προτάξουμε νέες κοινωνικές δομές και σχέσεις στη βάση, πρόσωπο με πρόσωπο. Είναι μέσα σε αυτές που θα εξασφαλιστεί η αλληλογνωριμία και η αλληλοεμπιστοσύνη. Είναι μέσα σε αυτές που θα μπορέσουμε να συναποφασίσουμε την στρατηγική και τα μέσα του κοινωνικού αγώνα.

Δεν μπορούμε όμως να αφήσουμε ασχολίαστο το σκύλεμα των 3 νεκρών από το συρφετό πολιτικών, δημοσιογράφων και επιχειρηματιών. Ας μη μιλάνε για νεκρούς αυτοί που ευθύνονται για 100άδες νεκρούς εργαζόμενους στα κάτεργα της οικονομίας, μετα- νάστες στα σύνορα και “εκδημοκρατιζόμενους ξένους” στους πολέμους στο εξωτερικό. Ας μην μιλάει για νεκρούς ο γελαστός Βγενόπουλος όταν έχει τα υποκαταστήματα του με κλειδωμένες πόρτες και με απειλές για απόλυση προς τους υπαλλήλους που ζηταγαν να βγουν από το υποκατάστημα τη μέρα εκείνη. Το γεγονός έπεσε ως μάννα εξ ουρανού σε όλους αυτούς. Από τη μία προσπάθησαν και φαίνεται να πέτυχαν το σταμάτημα της φωτιάς που πήγε να μπει την Τετάρτη 5/5. Εκμεταλλεύτηκαν το μούδιασμα όλων μας, ώστε να μη συνεχιστούν και δυναμώσουν τις επόμενες μέρες οι μαχητικές διαμαρτυρί- ες. Από την άλλη, σε πιο μακροπρόθεσμο ορίζοντα, προσπάθησαν και προσπαθούν να συνδέσουν κάθε διαμαρτυρία με τους θανάτους ώστε να παρουσιάσουν το κομμάτι της κοινωνίας που αντιδρά ως ανεύθυνους πολίτες που με τις ενέργειές τους βυθίζουν την οι- κονομία στο τέλμα και οδηγούν τα πράγματα σε δολοφονική πόλωση. Τέλος βρήκαν ένα ακόμα όπλο να χτυπήσουν κομμάτια του κινήματος που ασυμβίβαστα σηκώνουν μεγάλο

μαζί με τους μισθούς, μας κλέβουν και τις πλατέες...

ΠΡΟΒΟΛΗ ΝΤΟΚΥΜΑΝΤΕΡ:

«ΜΝΗΜΕΣ ΛΕΗΛΑΣΙΑΣ» του Fernando E. Solana
(Memories del saqueo (2004))

στην Πλατεία Αγίου Βασιλείου [στο Μπαράκι]

Πέμπτη 3 Ιουνίου, 8.00μμ

Αργεντινή, 2001. Με σκηνοθεσία του Ισπανού σκηνοθέτη από τον οποίο και το δικό του καλλιτεχνικό έργο, που αφορά την πειναστική του λαού στην Ισπανία, αλλά και σε μία νέα εισβολή εξουσίας, ένα και νέο διαρκές από αυτό που έχει δοθεί συναντήσε (ή συναντήσε με το ίδιο).

ΟΣΟ ΠΙΟ ΠΟΛΥ ΜΑΣ ΚΛΕΒΟΥΝ ΤΗ ΖΩΗ - ΤΟΣΟ Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΘΑ ΠΕΡΙΟΛΕΙ

Το φιλμ αφορά τον σπύλο του ανθρώπου στον οικονομικό λαό. Με χροιά και ύλη από τη βολή, προέκυψε με την επένδυση του κομμοδόλου στις καπνικές. Στο τα πράγματα (όλοκληρο, τόσο που αμερικανική, θα μας επιβληθεί. Ουκ τους επιβληθεί, αλλά και σε μία νέα εισβολή εξουσίας).

Η αποκατάσταση, η αλληλεγγύη και η αλληλεγγύη είναι τα όλα μας ενόψει σε κάθε είδους εργομετακίνηση. Είναι πρόκειται για μεγάλη οργάνωση, από καταμετρήσεις που λαμβάνει σφάλματα ενόψει στην ίδια τους την 1999, είτε πρόκειται για μεγάλα, από αυτούς και μας κλέβουν.

ΕΙΣ ΟΙ ΑΡΧΑΙΕΣ ΚΑΤΟΙΚΕΣ - ΟΙ ΔΗΜΟΙΟΚΡΑΤΟΙ ΚΕΡΟΙ ΜΑΣ ΔΗΜΙΟΥΝ

ΑΝ ΔΕΝ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΓΕΓΟΝΕΣ - ΟΙ ΒΟΛΕΣ ΜΑΣ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΜΟΝΟΤΙΜΕΣ ΦΥΛΑΞΕ

Ολοκληρωμένο στέκι «Παραδόσεις»
Η Κοινωνία και η Πολιτική

(αφίσα που κυκλοφόρησε από το στέκι για την εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε στις 3/6)

βάρος των αντιδράσεων. Εξαπέλυσαν ένα όργιο καταστολής τόσο εκείνη την ημέρα, με εισβολές και συλλήψεις σε στέκια και κοινωνικούς χώρους (Στέκι Μεταναστών στη Τσαμαδού και Κατάληψη στη Ζαΐμη II), τραυματισμούς και συλλήψεις ανθρώπων από μαγαζιά και μέσα από τα σπίτια τους στα Εξάρχεια, όσο και την επόμενη στη συγκέντρωση της 6/5 πάλι στο Σύνταγμα, με προληπτικές αυθαίρετες προσαγωγές πριν τη συγκέντρωση και απροκάλυπτο χτύπημα της συγκέντρωσης αργά το απόγευμα.

Ας μην κάνουμε πίσω. Τώρα είναι ο καιρός να συνεχίσουμε τον αγώνα για τα δικαιώματά μας και την προάσπιση ή και επέκταση των κατακτήσεών μας. Με μεγαλύτερη ορμή και εμπιστοσύνη στις δυνάμεις μας. Κανένας δεν πρέπει να μένει αμέτοχος. Το μέλλον που μας προδιαγράφουν είναι ζοφερό τόσο σε πολιτικό όσο και οικονομικό επίπεδο. Είναι καιρός να πάρουμε θέση. Να οργανωθούμε σε τοπικές συνελεύσεις γειτονιάς, σωματεία βάσης σε κάθε κλάδο και χώρο δουλειάς, σε τοπικές ομαδοποιήσεις εργαζομένων-ανέργων.

ΟΛΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ-ΑΝΕΡΓΩΝ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΡΓΑΣΙΑΚΟ ΧΩΡΟ ΚΑΙ ΓΕΙΤΟΝΙΑ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΣΤΕΚΙ "ΠΙΚΡΟΔΑΦΝΗ" - 13/5/2010

Τέρμα πια στις αυταπάτες ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΟΙ ΜΟΝΟΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ

Από τις πρώτες κιόλας μέρες που ο Χρυσοχοΐδης ανέλαβε την εξουσία, πάνω στο σβέρκο του πολίτη, κατεβάζει στρατεύματα κατοχής στο κέντρο της Αθήνας, δίνει εντολή στους δελτάδες του για περισσότερη καταστολή ακόμα και τραυματίζοντας κόσμο, εισβάλλει σε στέκια, στοχοποιεί τις καταλήψεις, πραγματοποιεί χιλιάδες προληπτικές προσαγωγές, διώκει διαδηλωτές με τον κουκουλονόμο, κατασκευάζει κατηγορητήρια, προφυλακίζει αγωνιστές. Η εμμονή του με τον αναρχικό-αντιεξουσιαστικό χώρο είναι γνωστή. Συνεχίζει το έργο από εκεί που το άφησε η προηγούμενη κυβέρνηση. Η θεαματική προεκλογική εισβολή σε σπίτι στο Χαλάνδρι τον περσινό Σεπτέμβρη, που χωρίς στοιχεία βαφτίστηκε γιάφκα, οδήγησε στην επίσης χωρίς στοιχεία σύλληψη 3 ανθρώπων και στη φυλάκισή τους, ως μέλη της οργάνωσης "Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς". Ακόμα ποινικοποιώντας τις φιλικές και συντροφικές σχέσεις εκδίδονται εντάλματα σύλληψης για άλλα 11 άτομα που ενεργοποιούνται κάθε φορά που εξυπηρετεί την επικαιρότητα.

Στις 10/3/2010 δολοφονείται στη Δάφνη, από τους μπάτσους, ο αγωνιστής Λάμπρος Φούντας. Το κράτος είχε τη μοναδική ευκαιρία, να μεθοδεύσει πάνω στη δολοφονία του, τη στοχοποίηση ανθρώπων που ανήκουν στον αντιεξουσιαστικό χώρο. Έτσι όσων τα δακτυλικά αποτυπώματα βρέθηκαν σπίτι του, με συνοπτικές διαδικασίες κρίθηκαν ένοχοι και συνένοχοί του, ως μέλη του Επαναστατικού Αγώνα. Άλλοι πάλι φωτογραφίζονται δημόσια για μελλοντικά εντάλματα. Έμελλε έτσι η κρατική δολοφονία του Λάμπρου να ξετυλίξει το γαϊτανάκι του ψεύδους, της συκοφαντίας, της κατάργησης στοιχειωδών δικαιωμάτων, αλλά και της άνευ όρων ποινικοποίησης των κοινωνικών σχέσεων, της φιλίας και της συντροφικότητας. Με δήθεν καταγεγραμμένες τηλεφωνικές συνομιλίες, φορτώνουν στους συλληφθέντες την έκρηξη στα Πατήσια από την οποία σκοτώθηκε ένα 15χρονο αγόρι από το Αφγανιστάν και τραυματίστηκε σοβαρά η 11χρονη αδελφή του. Κατασκευάζουν μια ιστορία όπου οι «αδίστακτοι τρομοκράτες» απειλούν τον καθένα μας, και για το αυτό λόγο μας καλούν να δώσουμε πληροφορίες στα ρουφιανοτηλέφωνα τους. Στα παραπάνω έρχονται να προστεθούν τα άπειρα κενά και η μη παρουσίαση των υποτιθέμενων στοιχείων τόσο στις δικογραφίες όσο και στους δικηγόρους των συλληφθέντων. Παρόλα αυτά όμως οι 6 σύντροφοι προφυλακίζονται. Στις επόμενες μέρες τρεις από αυτούς αναλαμβάνουν την πολιτική ευθύνη για την συμμετοχή τους στην οργάνωση με προκήρυξη «επιστολή προς την κοινωνία»

Η χρονική στιγμή που επιλέγει η εξουσία για περισσότερη καταστολή και έλεγχο δεν είναι τυχαία. Αυτή η επίθεση δεν έχει στόχο μόνο τον αναρχικό-αντιεξουσιαστικό χώρο αλλά ολόκληρη την κοινωνία. Σε κάθε γωνία υπάρχει αστυνομία, ενεργοποιούνται οι κάμερες, γίνεται άρση απορρήτου σε εκατοντάδες τηλέφωνα και παρακολουθούνται άτομα με βάση την πολιτική τους ταυτότητα και δράση. Η εξουσία προσπαθεί να επιβάλει τον δικό

Για την υπόθεση του Σίμου Σεισίδη

Την Τρίτη 25 Μαΐου πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση αλληλεγγύης στο νοσοκομείο ΚΑΤ όπου νοσηλεύεται βαριά τραυματισμένος ο Σίμος Σεισίδης. Ύστερα από πτώσιμο πυροβολισμό που δέχτηκε κατά τη σύλληψή του το βράδυ της 3ης Μάη, κρίνεται προφυλακιστέος και φρουρείται ασφικτικά επί 24ώρου βάσεως στερούμενος προκλητικά βασικά δικαιώματα, ως νοσηλευόμενος και ως κρατούμενος. Ο βαρύς τραυματισμός του οδήγησε τελικά στον ακρωτηριασμό μέρους του ενός ποδιού του.

Καταζητούνται από το Γενάρη του 2006 κατηγορούμενος για τη ληστεία σε υποκατάστημα της Ε. τ. Ε στο κέντρο της Αθήνα κατά την οποία τραυματίστηκε σοβαρά ο φυλακισμένος έως σήμερα αναρχικός Γ. Δημητράκης. Έκτοτε παρουσιάζουν τον Σ. Σ σαν τον αρχηγό των «ληστών με τα μαύρα» και τον συνδέουν με κάθε «τρομοκρατική ενέργεια». Κράτος και ΜΜΕ στα πλαίσια της γνώριμης τακτικής της κατασκευής ενόχων χωρίς στοιχεία, καταδεικνύουν το Σ. Σ ως το νούμερο 1 καταζητούμενο σε όλη την Ελλάδα. Έχοντας πλάσει το προφίλ των «αδίστακτων τρομοκρατών» επικυρώσει αυτόν και τους επίσης φυγόδικους για την ίδια υπόθεση Μ. Σεισίδη και Γ. Τσιρώνη με το ποσό των 600.000 ευρώ. Θέτει σε κίνδυνο τη ζωή τους, προωθεί τη ρουφιανιά και χρησιμοποιώντας την πολιτική τους ταυτότητα λασπολογεί συστηματικά εναντίον του αναρχικού - αντιεξουσιαστικού χώρου. Η εξοντωτική ποινή (35 χρόνια πρωτόδικα) στον Γ. Δημητράκη, η αιχμαλωσία της φυγοδικίας (των τριών) ως μόνος δρόμος στην λυσσαλέα επίθεση του κρατικού μηχανισμού και η καταπάτηση του τεκμηρίου της αθωότητας, αποδεικνύουν τη φρονηματική δίωξη απέναντι σε όσους αντιστέκονται ακηδεμόνευτα.

**ΚΑΝΕΝΑΣ ΟΜΗΡΟΣ
ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΚΡΑΤΟΥΣ**

**ΑΛΛΗΛΕΓΥΗ
ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ
ΣΙΜΟ ΣΕΙΣΙΔΗ**

Μια μεθοδευμένη επιχείρηση με στόχο τη φυσική και πολιτική ομηρία του αναρχικού αγωνιστή Άρη Σειρηνίδη

Τη νύχτα της 3ης Μαΐου η Ασφάλεια διαρρέει στο διαδίκτυο ότι ο Άρης Σ. συνελήφθη ως ένας από τους δράστες της ληστείας στο κατάστημα Πράκτικερ της οδού Πειραιώς, κατά την οποία τραυματίστηκε βαριά και ένας υπάλληλος. Πρόθυμοι, οι συνήθεις παπαγάλοι των έντυπων και ηλεκτρονικών ΜΜΕ όχι μόνο αναπαράγουν αμέσως την είδηση, χωρίς να κάνουν τον κόπο να τη διασταυρώσουν, αλλά τη διανθίζουν με πλήθος ψεμάτων, φθηνό συναισθηματισμό και αντι-αναρχικό μένος. Το επόμενο πρωί, οι ένστολοι πληροφοριοδότες τους από το κτίριο της ΓΑΔΑ ανακοι-

νώνουν ότι ο Άρης Σ. δεν έχει καμία σχέση με τη ληστεία στο Πράκτικερ. Συνελήφθη σε τυχαίο μπλόκο και κατηγορείται σε βαθμό πλημμελήματος για οπλοκατοχή και αντίσταση κατά της αρχής.

Το μεσημέρι της 7ης Μαΐου και ενώ είχε ήδη εκδοθεί η απόφαση της μη κράτησής του και αναμενόταν η απελευθέρωσή του, κυριολεκτικά στο παραπέντε, έφτασε νέο ένταλμα σύλληψης εναντίον του. Κατηγορήθηκε ως ο επονομαζόμενος «τρελός με το σομπρέρο και τις σαγιονάρες», που πυροβόλησε πέρσι το καλοκαίρι εναντίον κλούβας των ΜΑΤ στα Εξάρχεια. Πειστήριο, το γενετικό υλικό από το πορτοφόλι του Άρη, που ταυτιζόταν με το γενετικό υλικό από μια χειρουργική μάσκα που βρέθηκε στην περιοχή, όπου συνέβη το περιστατικό.

Την Τετάρτη 12 Μαΐου, ύστερα από μια εβδομάδα στα κρατητήρια της Αντιτρομοκρατικής στον 12ο όροφο της ΓΑΔΑ, ο Άρης κρίθηκε προφυλακιστέος με βάση ένα κατηγορητήριο που προκαλεί και αυτά ακόμη τα όρια της περίφημης «αστικής δικαιοσύνης». Οι καταθέσεις των μαρτύρων του περιστατικού του πυροβολισμού (μεταξύ αυτών και του ίδιου του επικεφαλής της διμοιρίας) είναι αντιφατικές και καμία δεν προσεγγίζει το σωματότυπο ή τα χαρακτηριστικά του Άρη. Η χειρουργική μάσκα που θεωρείται και το βασικό πειστήριο, φέρεται να έχει πέσει από άτομο διαφορετικό εκείνου που πυροβόλησε, ενώ δεν υποβλήθηκαν σε εργαστηριακή εξέταση άλλα πειστήρια που περισυλλέγησαν από την περιοχή του πυροβολισμού.

Το εδραιωμένο πλέον καθεστώς της προφυλάκισης (ιδιαίτερα στην περίπτωση πολιτικών διώξεων), έκανε για ακόμη μια φορά τη δουλειά του εξυπηρετώντας την αυθαιρεσία του κράτους στη λογική «κρατούμενος για ό,τι προκύψει». Η υπόθεση του Άρη Σ. μας φέρνει αντιμέτωπους/ες με μια αναβάθμιση των κατασταλτικών μεθόδων του κράτους εναντίον των κοινωνικών αγωνιστών και προοιωνίζει μια νέα εποχή στο μέτωπο των πολιτικών διώξεων. Καθιστά ρυθμιστικό παράγοντα των κατηγορητηρίων τις επισημονικοφανείς και ως εκ τούτου αδιάσειστες, αποφάσεις των εργαστηρίων της ΓΑΔΑ. Οποιοδήποτε γενετικό υλικό, οποιουδήποτε ανθρώπου, σε οποιοδήποτε κινητό αντικείμενο και σε οποιαδήποτε χρόνο ή περιοχή, μπορεί να καταστεί αδιάσειστο στοιχείο με άλλοθι την επισημονική τεκμηρίωση.

Η δίωξη του Άρη Σ. δεν στοχεύει μόνο τον αναρχικό – αντιεξουσιαστικό χώρο αλλά το σύνολο της ανυπάκουης κοινωνίας και κάθε ριζοσπαστικό της κομμάτι. Από τις φυλακές Κορυδαλλού ο Άρης Σ. υψώνει τη γροθιά του προς όλους τους αγωνιζόμενους ανθρώπους.

**ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟ
ΑΡΗ ΣΕΙΡΗΝΙΔΗ**

**Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ
ΜΑΣ**

* Το παραπάνω κείμενο αποτελεί σε μεγάλο μέρος του απόσπασμα αυτού της «πρωτοβουλίας αλληλεγγύης στον Άρη Σειρήνιδη».

της ορισμό για την τρομοκρατία ο οποίος κάθε φορά διευρύνεται όπως αυτή επιλέγει, διεκδικώντας για τον εαυτό της το μονοπώλιο της βίας. Έτσι σήμερα οι αγώνες ενάντια σε κράτος και αφεντικά βαφτίζονται τρομοκρατία και οι πράξεις λαϊκής αντίβιας (όπως δυναμικές πορείες, απεργίες, καταλήψεις, επιθέσεις σε εταιρικούς και κρατικούς οργανισμούς), τρομοκρατικές ενέργειες. Γιατί άραγε; Μήπως γιατί τρέμουν στην ιδέα ότι τέτοιοι αγώνες θα μπορούσαν να συμπαρασύρουν όλους εκείνους που βιώνουν καθημερινά στο πετσί τους την εκμετάλλευση, την καταπίεση, τη φτώχεια και τη βία που ασκείται από πάνω;

Η «εξάρθρωση της τρομοκρατίας» έρχεται ίσως να σκεπάσει για λίγο, την οικονομική και αντικοινωνική επίθεση που μήνες τώρα διεξάγεται και έχει οδηγήσει τη χώρα στην κηδεμονία και επιτήρηση από την ευρωζώνη και το ΔΝΤ. Σε αυτό το πλαίσιο παίρνονται μέτρα που στοχεύουν στην τρομοκράτησή, στην αφαίμαξη και στη σιωπή της κοινωνίας. Μέτρα που απαιτούν, την υποταγή και την πειθάρχηση υπό το φόβο της φτώχειας, της ανεργίας και της αγωνίας για την επιβίωση στα ντόπια και ξένα κεφάλαια, στις αδηφάγες ορέξεις της αγοράς.

Τίποτα από όλα τα παραπάνω δεν θα μπορούσε να επιβληθεί από κράτος και αφεντικά χωρίς τη συνδρομή των Μ.Μ.Ε. Η δικτατορία του οργουελιανού Μεγάλου Αδελφού παίρνει σάρκα και οστά στο πρόσωπο της τηλεδικτατορίας. Ποτέ άλλοτε οι ρουφιάνοι, οι ξεπουλημένοι και οι σάπιοι μέχρι το μεδούλι “άνθρωποι” δεν είχαν τόσο εξουσία. Δεν είναι μόνο φερέφωνα της πολιτικής-οικονομικής εξουσίας, είναι και δικαστές της κοινωνίας. Είναι τιμωροί και δήμιοι όσων δεν υπακούν, όσων παρεκκλίνουν ή αντιστέκονται. Βιαστές της νοημοσύνης και της συνείδησης.

Όλες αυτές τις μέρες βρίσκονται υπό εντεταλμένη υπηρεσία στο πλευρό του Χρυσόχοιδη, που βρίσκεται στο πλευρό του πολίτη και όλοι μαζί στο πλευρό της “δικαιοσύνης”. Καιρό είχαμε να δούμε τόσο ομοψυχία...

Αντιθέτως όταν πρόκειται για τα μεγάλα τρομοκρατικά σκάνδαλα (τη ληστεία των δημόσιων ταμείων, τη βόμβα του χρηματιστηρίου, τη συννομωσία των κουμπάρων, το Βατοπέδι, τη Siemens, τις απαγωγές και τους ξυλοδαρμούς μεταναστών ...) όλοι αυτοί οι δημοσιοκάφροι σφυρίζουν αδιάφορα. Ποτέ κανένα κοινωνικό παράσιτο από όλους αυτούς τους “διαπλεκόμενους” δεν κυνηγήθηκε τόσο λυσσαλέα από το κράτος, τα κόμματα, τα ΜΜΕ, τη “δικαιοσύνη”. Ποτέ κανείς δεν τιμωρήθηκε για τα εγκλήματα που διέπραξε σε βάρος της κοινωνίας. Όλοι αυτοί που ζουν σε βάρος των λαϊκών στρωμάτων, που μας απομυζούν καθημερινά, που μας ρίχνουν όλο και πιο βαθιά στη φτώχεια, τη μιζέρια, την ανεργία, που τρομοκρατούν την κοινωνία με τη δήθεν οικονομική κρίση και την πτώχευση. Αυτοί είναι “κύριοι”, είναι αφεντικά, είναι εξουσία.

Απέναντι σε όλα αυτά, εμείς επιλέγουμε πιο συνειδητά από ποτέ, να σταθούμε στο πλευρό των διωκόμενων αγωνιστών, με όσα μέσα διαθέτουμε. Τα όπλα μας δεν θα τα βρουν ποτέ, γιατί η αλληλεγγύη, η αντίσταση, η οργή, το πάθος για ελευθερία, βρίσκονται στις γιάφκες της καρδιάς και του μυαλού μας. Οι αναρχικοί-αντιεξουσιαστές, ως αντιστεκόμενοι άνθρωποι, πάντα βρίσκόντουσαν και θα βρίσκονται στο στόχαστρο της εξουσίας. Η ακούραστη και συνεπής παρουσία τους σε όλους τους κοινωνικούς και εργατικούς αγώνες, η αλληλεγγύη στους καταπιεσμένους και τους κυνηγημένους, ο αγώνας για την κοινωνική απελευθέρωση, είναι αυτά για τα οποία βρίσκονται στο στόχαστρο της εξουσίας. Είναι αυτά τα οποία αντιπροτείνουμε στην κοινωνία. Όσο λοιπόν θα οξύνεται και θα κλιμακώνεται η από τα πάνω επίθεση σε όλα τα μέτωπα, τόσο θα εντείνεται και η κρατική καταστολή. Πρώτα απέναντι σε αυτούς που αποτελούν το πιο δυναμικό και ριζοσπαστικό κομμάτι όσων αντιστέκονται και στη συνέχεια ολόκληρης της κοινωνίας, μέχρι την άνευ όρων παράδοση της στις ορέξεις τους.

Εμείς όμως δεν ζητάμε από την εξουσία να είναι πιο δημοκρατική. Ούτε από τους δημοσιογράφους και τους ρουφιάνους να αποκτήσουν συνείδηση. Δεν ζητάμε από τους δικαστές να είναι δίκαιοι ούτε από τους μπάτσους να ξαναγίνουν άνθρωποι. Δεν ζητάμε, τέλος, από τους βασανιστές να δείξουν έλεος.

Ζητάμε από την κοινωνία να ανοίξει την πόρτα του κλουβιού της, να βγει έξω και να πολεμήσει, για να πάρει πίσω όσα της ανήκουν.

**Λευτεριά στους διωκόμενους για την υπόθεση
του Επαναστατικού Αγώνα και σε όλους τους
φυλακισμένους αγωνιστές**

Ιούνιος Ιούλιος

στο ελευθεριακό στέκι
Πικροδάφνη

ΠΡΟΒΟΛΕΣ ΤΑΙΝΙΩΝ

10/6

**Ο αδελφός μου
είναι μοναχογιός**
του Daniel Luchetti

17/6

Ο προφήτης
του Zak Odiar

24/6

Ο νομοταγής πολίτης
του F. Gary Gray

1/7

Συμμορία Μασκοφόρων
του Ariel Zeitun

15/7

Agora
του Alexandro Amenabar

ΕΚΔΗΛΩΣΗ - ΣΥΖΗΤΗΣΗ

Σάββατο 26/6, 8μ.μ

«Πρόγραμμα Καλλικράτης»

Από το τέλος του μύθου της τοπικής αυτοδιοίκησης στην απόλυτη κυριαρχία της κρατικής διοίκησης ή στο άνοιγμα μιας ελευθεριακής προοπτικής;

(συνδιοργάνωση με την ομάδα ελευθεριακών κομμουνιστών)

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Πέμπτη 8/7, 8μ.μ

Περί αναρχισμού και βίας

του Ε. Μαλατέστα (εκδ. Ελευθεριακή Κουλτούρα)

Το ελευθεριακό στέκι Πικροδάφνη είναι ανοιχτό κάθε Πέμπτη και Σάββατο, από τις 19:30 σαν χώρος αντιεμπνευματικής συνεύρεσης και επικοινωνίας, με βιβλιοθήκη, μουσικό στούντιο και καφενείο.

**ΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ & Π.Π. ΓΕΡΜΑΝΟΥ 22
ΜΠΡΑΧΑΜΙ**

www.steki-pikrodafni.gr

Οι προβολές γίνονται
Πέμπτες, στις 21.00

είσοδος... φυσικά ελεύθερη